

Sygn. akt XVII AmT 7/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Protokolant – sekretarz sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w R.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 26 września 2019 r., znak: (...)(...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w R. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmT 7/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 26 września 2019 r., znak: (...)WSK (...), na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1⁽¹⁾ pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 1954 z późn. zm.), w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 104 § 1 oraz art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 2096) w związku z art. 206 ust. 1 P.t., po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na „(...)” S.A. z siedzibą w R., w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2018, nałożył na „(...)” S.A. karę pieniężną, płatną do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych: według stanu na dzień 31 grudnia 2018 r. w wysokości 15 000,00 zł (słownie: piętnaście tysięcy złotych 00/100).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła (...) S.A. z siedzibą w R., zaskarżając ją w całości.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego, tj.:

a. błędną wykładnię art. 2 pkt 27 oraz art. 41 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (dalej jako: „P.t.”), poprzez uznanie, że skarżąca jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 oraz świadczy usługi telekomunikacyjne w rozumieniu art. 2 pkt 41 prawa telekomunikacyjnego, w sytuacji gdy skarżąca nie wykonuje działalności gospodarczej polegającej na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, świadczeniu usług towarzyszących lub świadczeniu usług telekomunikacyjnych;

b. niewłaściwe zastosowanie art. 29 ust. 2 pkt 3 Ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (dalej jako: „WRUIST”), polegającej na uznaniu, iż skarżąca jest podmiotem obowiązany do przekazania informacji, o których mowa w art. 29 ust. 1 WRUIST;

c. art. 209 ust. 1¹ pkt 1 oraz 1a P.t. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie kary pieniężnej, pomimo że w stanie faktycznym nie wystąpiły okoliczności przemawiające za wymierzeniem kary;

d. art. 210 ust. 2 P.t. poprzez jego niezastosowanie i wymierzenie kary bez uwzględnienia dyrektyw jej wymiaru zawartych w tym przepisie, tj. zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu oraz możliwości finansowych skarżącej.

2. przepisów postępowania, tj.:

a. art. 7, art. 77 i art. 80 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (dalej jako: (...)), poprzez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego, w postaci sprawozdania finansowego skarżącej i uznanie tym samym, że możliwości finansowe skarżącej zezwalają na wymierzenie kary, o której mowa w art. 210 ust. 2 P.t.

Wobec powyższego odwołujący wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonej decyzji, względnie o jej zmianę w części dotyczącej wysokości wymierzonej kary;

2) zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego, w tym opłaty 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wniósł o:

1. oddalenie odwołania w całości,

2. przeprowadzenie dowodów z dokumentów stanowiących akta administracyjne sprawy, za pomocą których wykazane mają zostać następujące fakty: przebieg postępowania administracyjnego, ustalony przez Prezesa UKE stan faktyczny sprawy oraz treść zaskarżonej decyzji Prezesa UKE, a także z dokumentów załączonych do niniejszego pisma na fakt posiadania przez Powoda statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego oraz prowadzenia działalności telekomunikacyjnej w roku 2018, przeprowadzenie rozprawy w razie nieobecności Powoda,

3. zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1440 zł wraz z odsetkami ustawowymi zgodnie z normami przepisanyymi.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w R., jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 P.t., który jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...).

Przedsiębiorca był wpisany do wskazanego wyżej rejestru również w całym roku 2018.

Spółka nie przedłożyła w terminach ustawowych danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, za rok 2018.

Powodowa spółka nie przekazała do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej, zwanego dalej „SIIS”, służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych oraz budynkach umożliwiających kolokację, wg stanu na dzień 31 grudnia 2018 r.

Zawiadomieniem z dnia 19 lipca 2019 r., znak: (...)(...), (pismo zostało prawidłowo doręczone zgodnie z potwierdzeniem odbioru w dniu 24 lipca 2019 r.), Prezes UKE poinformował spółkę (...) S.A. z siedzibą w R. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2018. W piśmie, Prezes UKE wezwał spółkę do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2018 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie Prezes UKE poinformował o możliwości udziału Strony w każdym stadium postępowania oraz o możliwości wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a także zgodnie z art. 73 k.p.a. o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania.

Pismem z dnia 20 sierpnia 2019 r., znak: (...), które wpłynęło do UKE w dniu 23 sierpnia 2019 r. spółka stwierdziła, że niezłożenie sprawozdania w terminie było wynikiem pomyłki, gdyż w latach poprzednich spółka systematycznie składała sprawozdania.

Po otrzymaniu zawiadomienia dane zostały uzupełnione. Strona złożyła zaległe informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego dostępnego pod adresem: (...) za rok 2018 w dniu 6 sierpnia 2019 r.

Ponadto spółka oświadczyła, że „(...) S.A. nie świadczy publicznie usług telekomunikacyjnych, całość jej infrastruktury telekomunikacyjnej znajduje się na terenie zamkniętym przedsiębiorstwa, tworząc sieć typu (...) dla użytkowników”. Spółka wniosła o nałożenie minimalnej kary.

(...) S.A. z siedzibą w R. nie przekazała danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2018 r.

Prezes UKE na podstawie art. 123 § 1 w związku z art. 75 § 1 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 P.t. postanowił włączyć do akt sprawy przedmiotowego postępowania administracyjnego materiał dowodowy w postaci Bilansu sporządzonego przez „(...)” S.A., na dzień 31 grudnia 2018 r., ujawnionego na stronie Ministerstwa Sprawiedliwości (...) (nr KRS (...), nazwa podmiotu „(...) „Spółka Akcyjna”).

Postanowienie o włączeniu materiału dowodowego do akt sprawy z dnia 30 sierpnia 2019 r., znak: (...)(...), zostało prawidłowo doręczone zgodnie z potwierdzeniem odbioru w dniu 4 września 2019 r.

Wielkość przychodów spółki za 2018 r. wynosiła: (...) zł. Wskazana kwota została przyjęta jako podstawa wymiaru kary, o której mowa w art. 210 ust. 1 P.t.

Spółka nie skorzystała z prawa wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów we wskazanym w postanowieniu terminie, ani do chwili wydania niniejszej decyzji.

(...) S.A. z siedzibą w R. a nie była dotychczas karana przez Prezesa UKE.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist obowiązek sprawozdawczy dotyczył powodowej spółki, jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w rozumieniu art. 2 pkt 27 P.t., bowiem w roku 2018 spółka była wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

W sprawie bezsporne jest również, że powódka nie zakwestionowała faktu naruszenia obowiązku co do zasady, jakkolwiek powoływała się na zaistniałą pomyłkę spółki, jednakże fakt ten jest irrelevantny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem kwestia winy nie ma znaczenia dla stwierdzenia, że doszło do naruszenia przepisów ustawowych, dotyczących niedochowania obowiązków sprawozdawczych, czy też nie.

Przedmiotem decyzji jest nałożenie kary pieniężnej za delikt administracyjny, który wystąpił w roku 2018, na skutek upływu w dniu 31 marca następującego po tym roku, tj. terminu na wykonanie obowiązku sprawozdawczego, za rok 2018 (informacje dotyczące posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych), o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, a który to delikt zdefiniowany jest w art. 209 ust. 1 pkt 1 P.t.

Niniejsze postępowanie toczy się na podstawie art. 206 ust. 1 - ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1954 ze zm.) przed Prezesem UKE na podstawie przepisów k.p.a., ze zmianami wynikającymi z ustawy o wruist, natomiast Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznając tego rodzaju sprawę zasadniczo powinien brać pod uwagę stan faktyczny i stan prawny z daty wydania zaskarżonej decyzji (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt III SK 76/13, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt III SK 11/15).

Wobec wejścia w życie w dniu 12 grudnia 2018 r. ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1118), dokonała ona zmiany m.in. art. 209 ust. 1 pkt 1 P.t. Jednocześnie jednak w myśl art. 12 tej ustawy do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie przedmiotowej ustawy, dotyczących nałożenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej za naruszenia, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 P.t., stosuje się przepisy dotychczasowe.

Wobec powyższego niniejsze postępowanie toczyło się na podstawie m.in. art. 210 ust. 1 P.t., art. 209 ust. 1¹ pkt 1 P.t. w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Zgodnie z treścią art. 209 ust. 1¹ pkt 1 P.t. kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą o wruist lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe może podlegać karze pieniężnej, jeśli przemawia za tym charakter lub zakres naruszenia.

W przypadku udzielenia niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarczenia dokumentów zawierających takie informacje, jak również w przypadku nie udzielenia informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, podmiot zobowiązany podlega karze pieniężnej.

Oznacza to, że niezachowanie przedmiotowego terminu do przekazania danych, przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, również podlega karze pieniężnej, o jakiej mowa w art. 209 ust. 1¹ pkt 1 P.t.

Jak wskazuje treść powołanego wyżej przepisu, jednym z obowiązków ustawowych nałożonych na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego jest obowiązek dostarczania Prezesowi UKE dokumentów przewidzianych ustawą, w związku

z obowiązkiem sprawozdawczym, określonym przepisem art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Powodowa spółka nie wypełniła obowiązku sprawozdawczego, o którym w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, za rok 2018, w terminie przewidzianym prawem i nie kwestionuje tego faktu, iż dopuściła się przedmiotowego deliktu administracyjnego, czego rezultatem jest, że obowiązku powyższego dopełniła, składając zaległe informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego dostępnego pod adresem: (...) za rok 2018, dopiero w dniu 6 sierpnia 2019 r.

Istniały zatem zarówno podstawy prawne, jak i podstawy faktyczne do nałożenia kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi sprawozdawczemu za 2018 rok, w związku z czym brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji, a co za tym idzie nałożonej kary pieniężnej.

Przepis z art. 209 ust. 1¹ pkt 1 P.t. odnosi się do naruszeń obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów w relacji pomiędzy podmiotami prowadzącymi działalność regulowaną przepisami P.t. a m.in. Prezesem UKE.

W myśl ust. 1a wskazanego przepisu kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przy wydawaniu zaskarżonej decyzji przepisu art. 2 pkt 27 oraz pkt 41 P.t., gdyż pozwany błędnie uznał, iż powód jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 oraz świadczy usługi telekomunikacyjne w rozumieniu art. 2 pkt 41 P.t. należy go uznać za nietrafny.

Zgodnie z treścią art. 2 pkt 27 P.t. przedsiębiorcą telekomunikacyjnym jest przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, świadczeniu usług towarzyszących lub świadczeniu usług telekomunikacyjnych.

Zgodnie natomiast z art. 10 ust. 1 zd. 1 P.t., działalność telekomunikacyjna będąca działalnością gospodarczą jest działalnością regulowaną i podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, zwanego dalej „rejestrem”, który prowadzi Prezes UKE - art. 10 ust. 2 P.t.

Powód jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...), a także jest wpisany do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem: (...).

Jeśli natomiast powód zaprzestał, jak twierdzi, prowadzenia działalności telekomunikacyjnej jego obowiązkiem, w świetle treści art. 12 P.t., było złożenie wniosku o wykreślenie z rejestru przedsiębiorców, czego nie uczynił, będąc wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Podkreślenie w tym miejscu wymaga, że wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych rodzi domniemanie, że dany podmiot jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym oraz domniemanie, że prowadzi działalność telekomunikacyjną.

Zgodnie bowiem z art. 12 ust. 1 P.t., jeżeli nastąpiła zmiana danych, o których mowa w art. 10 ust. 4 pkt 1-8, przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany niezwłocznie złożyć pisemny wniosek do Prezesa UKE o dokonanie zmiany wpisu w rejestrze, a w myśl ust. 3 tego przepisu, art. 11 P.t. stosuje się odpowiednio.

W przypadku gdy dane zawarte w zaświadczeniu różnią się od danych zawartych w rejestrze, przyjmuje się, że wiążący charakter mają dane zawarte w rejestrze (art. 11 ust. 3 P.t.).

Zgodnie z treścią art. 2 pkt 41 P.t. świadczenie usług telekomunikacyjnych - wykonywanie usług za pomocą własnej sieci, z wykorzystaniem sieci innego operatora lub sprzedaż we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjnej wykonywanej przez innego dostawcę usług.

Powód nie przedstawił żadnych dowodów, które zmieniałyby ustalenia Prezesa UKE w zakresie okoliczności faktycznych sprawy, a to na Powodzie spoczywa - w toku postępowania sądowego - ciężar dowodu, czyli obowiązek wykazania dowodami swych twierdzeń.

Jak słusznie wskazał pozwany w odpowiedzi na odwołanie, twierdzeniu Powoda, że nie prowadził działalności telekomunikacyjnej przeczą następujące fakty ustalone w trakcie trwania postępowania przed organem:

- Powód wykonywał w latach poprzednich obowiązek, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist w latach poprzednich i nie kwestionował swego statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego (fakt przyznany przez Powoda w piśmie z dnia 20 sierpnia 2019 r. znajdującym się w aktach administracyjnych sprawy),

- Powód wykonał zaległy obowiązek, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, który ciąży na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych (dowód: pismo Powoda z dnia 20 sierpnia 2019 r. - znajdujące się w aktach administracyjnych sprawy - na wykazanie faktu, że Powód jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym obowiązującym do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist),

- Powód przekazał do Prezesa UKE - w wykonaniu obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt, który również spoczywa na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych - Formularz 00 za rok 2018 - na wykazanie faktu, że Powód jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym i w roku 2018 prowadził działalność telekomunikacyjną oraz osiągał z niej przychody, a także na wykazanie faktu, jakiej wysokości były to przychody.

Powód stwierdzając o swoim braku obowiązku złożenia Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2018 powinien udowodnić swoje twierdzenie, czego nie uczynił. Same jedynie twierdzenia powoda, że nie prowadził on działalności telekomunikacyjnej w tym okresie, nie są w tym przypadku wystarczające i Sąd uznał je za gołosłowne.

Również kolejny zarzut powoda, tj. niewłaściwe zastosowanie art. 29 ust. 2 pkt 3 Ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, polegającej na uznaniu, iż skarżąca jest podmiotem obowiązującym do przekazania informacji, o których mowa w art. 29 ust. 1 wruist, należało uznać za chybiony.

W myśl ust. 2 art. 29 ustawy o wruist, w celu wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1:

1) państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,

2) podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej,

3) przedsiębiorcy telekomunikacyjni

- przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że powodowa spółka, jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisana do rejestru prowadzonego przez Prezesa UKE, była zobowiązana do przedłożenia Prezesowi UKE danych, o których mowa w powołanym wyżej art. 29 ust. 2 pkt 3 ustawy o wruist za rok 2018.

Przepis ten jest przepisem prawa materialnego, a przekroczenie ustawowego terminu do złożenia sprawozdania nie podlega przywrócenia i bez względu na winę, bądź jej brak, przy złożeniu niepełnych informacji, naruszający ten przepis podlega karze pieniężnej.

Powodowa spółka w związku z tym, ponad wszelką wątpliwość wypełniła swoim zachowaniem dyspozycję art. 209 ust. 1¹ P.t., albowiem nie przekazała danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 wruist.

Odnosząc się natomiast do zarzutu, że w świetle przepisu art. 209 ust. 1¹ pkt 1 P.t. nałożenie kary pieniężnej na podmiot, który dopuścił się naruszenia jest uznaniowe, w związku z czym Prezes UKE nie powinien był nałożyć na Powoda kary pieniężnej w drodze zaskarżonej decyzji, w kontekście powyższych rozważań, stwierdzić należy jego niezasadność. Sam bowiem fakt, że decyzja o nałożeniu kary pieniężnej ma charakter uznaniowy, nie oznacza, że samo przekonanie Powoda, o braku podstaw do jej wymierzenia jest wystarczające do jej uchylecia. Podmiot, który kwestionuje tego rodzaju decyzję musi wykazać, że organ przekroczył granice owego uznania, czego w odwołaniu bezspornie zabrakło. Charakter uznaniowy decyzji nie zwalnia bowiem Strony z obowiązku wykonania zobowiązania przekazania danych we właściwej formie i we właściwym terminie.

Zgodnie z art. 209 ust. 1a P.t. za dopuszczalnością nałożenia kary przemawiają czas trwania, zakres naruszenia i skutki prawne naruszenia.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że przekazywanie Prezesowi UKE danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 2 wruist, ma zapewnić stworzenie warunków rozwoju i wykorzystywanie nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, m.in. poprzez likwidację barier, poprawę dostępu do gruntów, budynków w procesie inwestycyjnym, poprawę dostępu do gruntów, budynków i ich części na potrzeby inwestycji telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym należącej do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, przyczyniając się w ten sposób do wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia użytkownikom końcowym świadczenia usług najwyższej jakości.

Niedopełnienie przez powódkę obowiązku sprawozdawczego za rok 2018 utrudniło zatem pozwanemu realizację powyższych obowiązków, jak również mogło prowadzić do zaburzenia w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Zaznaczenia wymaga, że Prezes UKE dla celów prawidłowego przeprowadzania inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej, udostępnił i administruje systemem informatycznym, którego funkcjonalność ma za zadanie usprawnić proces przesyłania danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 wruist, również ograniczyć możliwość występowania błędów lub ich ilości w raportach składanych przed zobowiązane do tego podmioty, w tym powódkę.

Naruszenia polegającego na nieprzekazaniu Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w kontekście przesłanki zakresu naruszenia, którego dopuściła się Strona prowadziło do utrudnienia realizacji wyżej wskazanych obowiązków Prezesa UKE, a w szczególności mogło prowadzić do zaburzenia w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym, w tym wykluczonym cyfrowo, usług telekomunikacyjnych. Tym samym zakres naruszenia po stronie spółki należało uznać jako znaczny.

Wypełnienie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest niezbędne m.in. w celu realizacji zadań powierzonych UKE w ramach Programu Operacyjnego (...) na lata 2014-2020. W ramach prowadzonej przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług infrastruktury telekomunikacyjnej oraz opracowanej na jej podstawie analizy dostępu do usług szerokopasmowych połączonej z wieloaspektową oceną ekonomiczną opłacalności rozpoczęcia inwestycji identyfikowane są obszary wymagające udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej w ramach (...). Dla celów prawidłowego przeprowadzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej Prezes UKE udostępnił i administruje systemem

teleinformatycznym SUS, którego funkcjonalności mają za zadanie usprawnić proces przesyłania danych o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w tym ograniczyć możliwość występowania błędów lub ich ilość w raportach składanych przez podmioty do tego zobowiązane. Dlatego też w ocenie Sądu, każdy przypadek nieprzekazania Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist wpływa na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali całego kraju. Nieprzekazywanie przez podmioty zobowiązane wymaganych danych znacznie utrudnia Prezesowi UKE typowanie obszarów, na których istnieje zapotrzebowanie na udzielenie wsparcia ze środków pochodzących z (...). Istnieje zatem duże prawdopodobieństwo, że może dojść do udzielenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu nieuzasadnionej pomocy publicznej, tj. udzielenia wsparcia finansowego na obszarze zgłoszonym jako biała plama, na którym faktycznie istnieje już sieć telekomunikacyjna i istnieje możliwość świadczenia usług - co będzie konsekwencją nieprzekazania Prezesowi UKE danych wymaganych na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Regulacje zawarte w przepisie art. 29 ustawy o wruist ustanawiają podstawę prawną do przeprowadzenia przez Prezesa UKE dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwentaryzacji przedstawiającej pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi, zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem pokrycia łączami światłowodowymi oraz sieciami bezprzewodowymi. Inwentaryzacje przedstawiające aktualne pokrycie infrastrukturą szerokopasmową są podstawowym narzędziem zalecanym przez Komisję Europejską oraz stosowanym powszechnie w innych państwach Unii Europejskiej, jako punkt wyjścia do wszelkich interwencji publicznych w sektorze telekomunikacyjnym, w szczególności umożliwiającym zlokalizowanie tzw. obszarów białych, szarych i czarnych, a w konsekwencji przyczyniającym się do zapewnienia użytkownikom końcowym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej usług telekomunikacyjnych na najwyższym poziomie.

W związku z możliwością wystąpienia wysoce niepożądanych skutków naruszenia polegającego na przekazaniu Prezesowi UKE niepełnych danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist uzasadniają wymiar kary określony niniejszą decyzją.

Prezes UKE ustalając wymiar kary, jest zobowiązany oprócz ustalenia zakresu naruszenia, wziąć pod uwagę całokształt okoliczności związanych z prowadzoną przez Stronę działalnością gospodarczą, uwzględniając w szczególności sposób wykonywania ustawowych obowiązków oraz fakt wystąpienia ewentualnych naruszeń w tym zakresie. Należy bowiem podkreślić, iż w przypadku ustalenia pozytywnego stosunku do obowiązującego porządku prawnego, wykonywania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązków ustawowych, a także braku naruszeń i wcześniejszych kar, tj. okoliczności mających bezpośredni wpływ na wymiar kary, Prezes UKE zobowiązany jest odpowiednio zmniejszyć wysokość kary pieniężnej.

Wskazać należy, że przy określeniu wysokości kary pieniężnej Prezes UKE wziął pod uwagę dotychczasową działalność Strony. Stąd okolicznością łagodzącą w sprawie było, że na powodową spółkę nie była wcześniej nałożona przez Prezesa UKE kara pieniężna.

Zgodnie z treścią art. 210 ust. 2 P.t. wysokość kary pieniężnej nakładanej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego uzależniona została także od jego możliwości finansowych.

Zgodnie z treścią art. 210 ust. 1 P.t. Kary pieniężne, o których mowa w art. 209 ust. 1 i 1¹, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności.

W związku z nieprzekazaniem przez Stronę danych o wielkości przychodu osiągniętego w roku 2018 oraz przy braku innych informacji o przychodach Strony, które Prezes UKE na podstawie art. 123 § 1 w związku z art. 75 § 1 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 P.t. postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2019 r. włączył do akt sprawy przedmiotowego postępowania administracyjnego materiał dowodowy w postaci Bilansu sporządzonego przez „(...)” S.A., na dzień 31 grudnia 2018 r., ujawnionego na stronie Ministerstwa Sprawiedliwości (...) (nr KRS (...)). Prezes UKE wziął pod

uwagę wysokość przychodów wykazanych przez Stronę w załączonym materiale dowodowym. Strona wykazała, że wielkość jej przychodów za 2018 r. wynosi: (...) zł, dlatego ta kwota została przyjęta jako podstawa wymiaru kary, o której mowa w art. 210 ust. 1 P.t. Jak ustalono na podstawie sprawozdania Strony (Formularz FOO) przesłanego poprzez (...) do UKE, przychody z działalności telekomunikacyjnej w 2018 r. wyniosły: (...) zł.

W związku z powyższym, maksymalna kara, jaką Prezes UKE mógłby nałożyć na Stronę, zgodnie z art. 210 ust. 1 P.t. wynosi: (...) zł, co stanowi 3% podstawy wymiaru kary.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, w szczególności fakt wykonania przez powodową spółkę w toku postępowania obowiązku dostarczenia danych za rok 2018 wymaganych zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. przekazanie Prezesowi UKE danych wg stanu na dzień 31 grudnia 2018 r., Prezes UKE ustalił wysokość kary na kwotę 15.000 zł, za rok 2018, która mieści się w określonych ustawą granicach 3% przychodu Strony. Kwota ta mieści się zatem w dolnych granicach kary pieniężnej.

W ocenie Sądu nałożona na powoda kara w wysokości 15.000 zł jest adekwatna do zakresu poszczególnych naruszeń, albowiem pozwany prawidłowo uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące, mające wpływ na ostateczną wysokość kary pieniężnej, albowiem strona ostatecznie dopełniła przedmiotowy obowiązek, jak również pozwany uwzględnił okoliczność, że strona powodowa nie była dotychczas karana przez Prezesa UKE.

Celem kary pieniężnej uregulowanej w art. 209 ust. 1 P.t. (w tym wypadku ust. 1¹), jak wskazał Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI ACa 336/16, Lex Nr 2390610, jest zapewnienie zgodności działalności przedsiębiorstw telekomunikacyjnych z celami prawa telekomunikacyjnego, do których należą m.in.: wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, zapewnienie ładu w gospodarce numeracją, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi, zapewnienie użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, ceny i jakości usług telekomunikacyjnych, zapewnienie neutralności technologicznej, zapewnienie użytkownikom końcowym będącym osobami niepełnosprawnymi dostępu do usług telekomunikacyjnych równoważnego poziomu dostępu, z jakiego korzystają inni użytkownicy końcowi. Jest to odpowiedzialność zobiektywizowana, niezależna od winy przedsiębiorcy, elementy takie jak: zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, mają znaczenie jedynie w zakresie określenia wysokości kary pieniężnej. Wskazać należy również, że kara pieniężna nie ogranicza się jedynie do represji za naruszenie przepisów prawa telekomunikacyjnego, ale ma na celu również zmotywowanie przedsiębiorców do respektowania nakazów lub zakazów wynikających z tej ustawy, przy czym jej wymiar musi być odczuwalny dla przedsiębiorcy. Z tego powodu w każdej sprawie należy ustalić, w jakiej wysokości kara pieniężna będzie spełniać postawione przed nią cele”.

W konsekwencji powyższego Sąd miał również na uwadze okoliczność, że dopełnienie przedmiotowego obowiązku informacyjnego przez powoda i innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych ma bezpośredni wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków przez Prezesa UKE. Z tego względu istotne jest aby informacje i dokumenty objęte ustawowym obowiązkiem ich złożenia były dostarczane w sposób kompletny i terminowy. Z tych wszystkich względów, w przekonaniu Sądu, kara w wysokości nałożonej przedmiotową decyzją jest relatywnie niska, z uwzględnieniem okoliczności, że powód nie był wcześniej karany, ale też adekwatne do zakresu naruszeń. Zdaniem Sądu nałożona kara pieniężna będzie odczuwalna dla powoda na tyle, by spełniła swoją funkcję represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się w przyszłości do obowiązującego porządku prawnego, jak również wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Zdaniem Sądu, każdy przypadek przekazania nieprawdziwych, czy niepełnych danych, o których mowa w powołanym przepisie, wpływa negatywnie na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali całego kraju. Wobec tego brak jest możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 189f § 1 k.p.a., albowiem zgodnie z jego treścią, organ administracji publicznej w drodze decyzji odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia jest znikoma, a strona zaprzestała

naruszania prawa. Ze względu na wagę naruszenia wyższą niż znikoma, wobec stanu faktycznego niniejszej sprawy, brak jest możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwany nie wykazał zasadności przyznania wynagrodzenia w wysokości wyższej niż stawka minimalna.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński